

Capitolul 5

Isus, Sursa Vieții

- 5:1-5:47 -

Din capitolul 5 se pare că începe o altă subsecțiune. În primele patru capitole autorul a urmărit procesul formării credinței mântuitoare. El ne descoperă cum au crezut ucenicii, samaritenii și slujbașul împărațesc, dar și de ce nu au crezut cu adevărat iudeii ca și Nicodim. Scopul Evangheliei este ca destinatarii să creadă că Isus este Hristosul Fiul lui Dumnezeu. În primele patru capitole autorul explică care este temeiul pe care se clădește credința mântuitoare și care sunt piedicile care ar bloca procesul obârșiei credinței. El ne zugrăvește înaintea ochilor reacțiile a diferitor personaje care s-au întâlnit cu Isus. Personajele sunt din medii și culturi diferite. Unele cred, altele nu. În toate situațiile Cuvântul este Cel care dă naștere credinței: Cuvântul scris, Cuvântul Întrupat și Cuvântul rostit de Isus. Aceste pasaje sunt foarte relevante pentru cei ce cred deja. Ele întăresc credința celor ce cred deja. Nu spun că ele nu ar fi relevante și pentru cei care nu cred, dar se pare că destinatarii principali au fost cei ce credeau deja.

După studierea primelor patru capitole înclin să cred că această Evanghelie a fost adresată în primul rând Bisericii, pentru a o ajuta să facă față atacurilor care puneau la îndoială identitatea lui Isus. Sunt foarte multe pasaje care ne sugerează că Ioan se adresa unor oameni care aveau deja foarte multe informații despre Isus. Faptul că începe cu primele 18 versete, faptul că nu se menționează nașterea lui Isus, modul în care este introdus Ioan Botezătorul și apoi discursurile lui Isus ne indică faptul că Ioan pornea de la premisa că cititorii evangheliei sale aveau deja aceste informații.

De exemplu, v.3:24: „*Căci Ioan nu fusese încă aruncat în temniță*” îmi indică faptul că Ioan pornea de la premisa că cititorii știau deja de destinul lui Ioan Botezătorul.

Primele patru capitole îi ajută enorm pe cei credincioși să crească în credința în Isus. Prin exemplele celor ce au crezut din primele patru capitole, ei își pot aduce aminte de ce au crezut ei la început, care a fost temelia credinței lor, ce i-a convins. De asemenea pot înțelege care sunt resursele pe care Dumnezeu le pune la dispoziție acum și aici pentru întărirea credinței lor. Este așa de important să știi de ce ai crezut și de ce încă crezi.

Dumnezeu a oferit o temelie puternică credinței noastre. Dar, dacă noi căutăm o altă temelie, ne vom pierde credința sau, dacă vom uita temelia oferită de Domnul și vom cădea în capcana celui rău de a ne așeza credința pe alte temelii (de exemplu: seturi de argumente raționale, apologetice etc.), vom risca să ne pierdem credința. Aceste argumente pot întări credința, pot fi argumente în plus, dar temelia este alta. Care este temelia credinței? Foarte simplu: **Cuvântul**. Ioan ne aduce aminte că:

- Sufletul nostru este însetat după Cel care l-a creat, la fel cum era însetat sufletul samaritencei după Apa vieții. Sufletul poartă nostalgia edenului pierdut și tânjește după adevărata Viață. El are capacitatea să recunoască această adevărată Viață, singura care poate potoli setea lăuntrică.
- Întâlnirea personală cu Isus, prin Cuvânt, ne-a potolit această sete.

- Isus a continuat să Își arate slava vestită în Cuvânt prin minuni în viața noastră și a celorlalți.
- Isus a continuat să mărturisească despre Sine prin împlinirea Cuvântului Său în viața noastră.

Experiența noastră cu Cuvântul este temelia credinței noastre. Cuvântul este viu: El ne-a spus adevărul despre noi, El ne-a potolit și ne potolește setea după Dumnezeu, El își descoperă slava prin minunile din viața noastră și a celorlalți, El mărturisește despre Sine prin împlinirea Sa în viața de zi cu zi. Experiența noastră cu Cuvântul și Dumnezeu este temelia credinței noastre și este o temelie care nu se poate clătina. Ioan crede că acest Cuvânt este viu și că El ne poate convinge sufletul cu privire la Adevăr.

Tot primele patru capitole ne descoperă de ce așa de mulți nu cred. Necredința altora poate deveni o pricină de poticnire. Dar Ioan prin cap. 3 ne explică de ce mai marii lui Israel nu au crezut. Nu lipsa dovezilor, nu lipsa de putere a Cuvântului, ci alegerea încăpățânată a omului de a nu renunța la faptele lui rele și de a nu veni la lumină este rădăcina necredinței.

După primele patru capitole, Ioan nu încheie Evanghelia. El consideră că mai avem nevoie și de alte tablouri din viața lui Isus pentru ca a noastră credință în El să fie întărită. Și astfel el scrie capitolul 5. Tema centrală a acestui capitol, este destul de clară: **Isus Sursa Vieții**. Structura capitolului evidențiază această temă:

1. Minunea (v.1-16)

- Isus, prin Cuvântul Său, vindecă un slăbănog.
- Minunea pregătește discursul.

2. Discurs 1 (v.17-30)

- Isus se declară, în urma minunii făcute, Fiul lui Dumnezeu, Cel care este Sursa Vieții și are dreptul să judece lumea.
- Isus este Una cu Tatăl
- Isus are putere asupra vieții spirituale
- Isus are putere asupra vieții fizice
- Isus are dreptul să judece lumea

3. Discurs 2 (v.31-46)

- Mărturia Tatălui despre Isus:
 - Prin Ioan Botezătorul
 - Prin lucrările lui Isus
 - Prin Scripturi
- Cauza necredinței Iudeilor:
 - Umblă după slava oamenilor
 - Nu îl cred pe Moise.

Vom studia fiecare pasaj în parte. Ioan ne descrie mai întâi minunea care pregătește discursul lui Isus. Este interesant faptul că ultima parte a v.3 (care așteptau mișcarea apei) și tot v.4 lipsește în cele mai multe din manuscrise. Deci este posibil că să nu fi fost vorba de o intervenție directă a lui Dumnezeu printr-un înger, ci mai degrabă de o credință a celor de lângă scăldătoare.

Mi s-ar părea ciudat ca Dumnezeu să fi încurajat o competiție între șchiopi, orbi și bolnavi, alegând ca doar primul care ajunge în apă să fie vindecat. Oricum, din v.7 înțelegem că slăbănogul avea această credință și speranța sa era legată de mișcarea apei. Era probabil vorba de o superstiție. Acțiunea se petrece lângă Poarta Oilor. Era Poarta pe unde erau aduse animalele la Templu spre a fi jertfite. Acolo era o scăldătoare cu 5 pridvoare. Sunt interpretări care sugerează că această scăldătoare ar putea simboliza Pentateuhul, Cuvântul care produce curățire. Este interesant că Isus vorbește puțin mai târziu atât de puterea Cuvintelor Sale cât și de mărturia lui Moise despre Mesia. Este posibil ca Isus să rostească aceste cuvinte într-un cadru simbolic consacrat.

Întrebarea lui Isus ne surprinde: **Vrei să te faci sănătos?** Ne putem gândi: ce fel de întrebare este aceasta? Cum să întrebi acest lucru pe un om bolnav de 38 de ani, care stă de atâta timp lângă scăldătoare în speranța că va merge din nou. Dar întrebarea lui Isus este justificată de Ioan astfel: fiindcă știa că este bolnav de multă vreme. Psihoterapia folosește termenul de beneficiile secundare ale bolii. Oamenii vin la psihoterapeut plângându-se de anumite probleme. Ei par să își dorească foarte mult să se rezolve problema.

Dar în mod paradoxal, la nivel mai mult sau mai puțin conștient, ei se agață cu ambele mâini de boală sau de problemă și nu vor să-i dea drumul. Oare de ce? Pentru că mereu apar anumite beneficii secundare ale bolii care sunt valorizate de client și care îi întrețin rezistența la schimbare. Cu cât boala este mai lungă, cu atât sunt mai bine valorizate aceste beneficii secundare.

Este vorba și de un mecanism de compensare și de apărare. Din această pricină, ne întrebăm: oare bătrânul din acest pasaj vroia cu adevărat să fie vindecat? Care erau beneficiile bolii sale? Erau mai multe: atenția și mila de care se bucura din partea celor din jur, faptul că nu trebuia să muncească și să își asume responsabilități prea mari, faptul că nu era nevoit să trăiască o viață independentă. El se obișnuise și se adaptase după atâția ani la statutul de bolnav. Dar nu era deloc obișnuit cu statutul de om sănătos. Dacă boala era de 38 de ani, se pare că o avea de tânăr. El nu prea experimentase rolul bărbatului adult și responsabil. Dacă va fi sănătos, cum își va purta singur de grijă? Oare se va mai bucura de atenție și compasiune din partea celor din jur? Este adevărat că pe de o parte el își dorea să fie vindecat, deoarece stătea mereu lângă scăldătoare. Dar este foarte posibil ca o parte din el să nu fi dorit acest lucru. De aceea s-ar explica întrebarea Mântuitorului: vrei cu adevărat să fii vindecat?

În v.14 ni se spune că boala era cauzată sau / și întreținută de un păcat. Nu la toți oamenii bolnavi cauza este păcatul, dar iată că sunt unele situații în care boala fizică poate avea în spate un păcat. Vindecarea fizică presupunea deci în această situație și o vindecare spirituală. Dar era acest om gata să renunțe la păcatele sale? Și din această perspectivă ar putea avea sens întrebarea Mântuitorului.

Și nu în ultimul rând întrebarea Mântuitorului evidențiază cât de legat era cel bolnav de o anumită soluție. Când Isus îl întreabă dacă vrea să fie vindecat, bolnavul nu îi răspunde: sigur că da! ci se plânge lui Isus că nu are cine să îl ducă la scăldătoare pentru a ajunge primul. Pasajul surprinde un alt lucru descoperit de psihoterapeuți. Alături de valorizarea beneficiilor secundare ale bolii și rezistența la schimbare a clientului, un alt obstacol în calea vindecării îl constituie soluțiile pe care clientul deja le-a încercat. Clientul se blochează pe un anumit tip de soluție. De multe ori așteptarea sa de la psihoterapeut este să îl ajute să acceseze mai bine acea soluție, pe care el o vede unică. Așa este și cu bolnavul nostru. Mintea sa vede o singură posibilă soluție: să

ajungă primul în apă când aceasta se tulbură. Dumnezeu este limitat la o scăldătoare. Tabloul este dramatic: lângă acel bolnav stă Creatorul, Sursa vieții, Cel care are viață în Sine, iar rugămintea celui bolnav este ca Isus să îl ajute să intre primul în scăldătoare. Așa se întâmplă deseori cu noi. Când trecem prin anumite situații dificile, mintea noastră întrezărește o soluție în lumea vizibilă, care devine curând singura soluție. Ne blocăm pur și simplu și devenim robii acelei soluții. Orizontul ni se îngustează, Îl limităm pe Dumnezeu și singura noastră rugămintă la El este să ne ajute să accesăm acea soluție, care poate fi un om, un serviciu, un anumit teren, o anumită oportunitate etc.

Cel ce este sursa vieții îi propune o cu totul altă soluție: ridică-ți patul și umblă! Isus în mod intenționat face această minune și îi dă această poruncă într-o zi de Sabat. Bătrânul așteptase 38 de ani. Cu siguranță mai putea aștepta o zi. Dar Isus a dorit confruntarea cu Iudeii. Iudeii nu cunoșteau adevărata funcție a Sabatului. Sabatul nu a fost dat pentru a fi un chin pentru om, și pentru a fi respectate tot felul de reguli. Domnul a dat Sabatul pentru om, nu omul pentru Sabat. Pentru Iudei ținerea Sabatului a devenit un scop în sine, și omul era cel ce trebuie să slujească Sabatului. Dar Sabatul a fost dat ca omul să se odihnească și ca omul să poată să își refocalizeze atenția asupra lui Dumnezeu. Minunea făcută de Sabat nu făcea altceva decât să îl aducă în centrul atenției pe Dumnezeu. Făcând minuni de Sabat, Isus nu făcea altceva decât să împlinească adevărata funcție a Sabatului. Dar și mai mult decât atât, El Se declara astfel Fiul lui Dumnezeu care era și Domn al Sabatului. Cel care a dat Sabatul era mai mare decât Sabatul. El îl putea schimba după buna Sa plăcere.

Astfel, chiar în Vechiul Testament Domnul porunea să fie aduse jertfe la Templu în zilele de Sabat, iar de Sabat, Domnul continua să lucreze. El lucra la Cort și lucra în inimile oamenilor și pe tot pământul. Isus îi poruncește celui vindecat să își ridice patul și să umble tocmai pentru a Se declara pe Sine Fiul lui Dumnezeu. El era mai mult decât un vindecător, sau un prooroc care face minuni. El era Cel care era mai presus de Sabat. El era Fiul, care avea viață în Sine. Iudeii au înțeles foarte bine mesajul transmis de Isus: Tocmai de aceea căutau să îl omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu. Și Isaia îl numește pe Dumnezeu „*Tatăl nostru*” (vezi Isaia 63:16), dar Isaia nu este acuzat de erezie. În Vechiul Testament pare foarte rară expresia TATĂ adresată lui Dumnezeu. Isus nu doar că folosea mai des expresia din Isaia 63, dar Isus o folosea într-un anume mod care sugera cât se poate de clar că El se considera deopotrivă cu Tatăl.

Este trist faptul că slăbănogul nu a crezut în Isus. După ce a aflat cine îl vindecase, el s-a dus la Iudei să Îl pârască pe Cel ce îl vindecase într-o zi de Sabat. Fără să insiste prea mult pasajul reflectă ceva din împietrirea din vremea aceea. Pe de o parte, Iudeii nu se închină și nu Îl laudă pe Dumnezeu din pricina minunii, ci sunt deranjați că tradițiile lor sunt încălcate, iar pe de altă parte, cel vindecat se întoarce de frica iudeilor împotriva Vindecătorului. Cât de diferit este ologul de orbul din naștere vindecat în cap.9. Ologul, odată vindecat a ales să se bucure din plin de viață. De ce să își ridice pe Iudei împotriva lui? De-abia a scăpat de o problemă. Să dea imediat în alta? Isus i-a testat credința, iar el a iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.

În primul discurs sau mai bine zis în prima parte a discursului Isus insistă că El, Fiul lui Dumnezeu este sursa vieții. El este sursa vieții pentru că este deopotrivă cu Tatăl. Ca sursă a vieții El poate da viață spirituală cui vrea și la Cuvântul Său cei morți vor învia din morminte. El are putere asupra vieții fizice și asupra vieții spirituale. Minunea cu ologul dovedește autoritatea Sa asupra vieții fizice. Autoritatea Sa asupra vieții spirituale este demonstrată prin nașterea din

nou și schimbarea vieții a tuturor celor care cred în cuvintele Lui. Ca sursă a vieții El are și autoritate asupra judecății. Doar Cel care dăruiește viața fizică și viața spirituală poate judeca. Având ambele atribute, Fiul este Cel care va judeca lumea. Tema judecății apare de cel puțin trei ori în prima parte a discursului. Aparent ea este o temă distinctă, dar la o analiză mai atentă observăm că ea derivă din tema: Isus, Sursa Vieții. Doar Cel ce este Sursa vieții are dreptul să judece.

Apoi apare și tema închinării: cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl. Doar Creatorul era Cel vrednic de închinare. Isus îmbrățișează un nou atribut divin: **Cel căruia I se cuvine închinarea oamenilor**. În acest discurs Isus își afirmă cu toată claritatea divinitatea. El Se consideră pe Sine mai mult decât un om, mai mult decât cel mai mare dintre prooroci. El Se declară Fiul lui Dumnezeu, Una cu Acesta. El nu este Fiul, în sensul unui Înger mai special creat de Dumnezeu, ci El este coetern cu Tatăl, deopotrivă cu Tatăl.

Atributele: **are viață în Sine, are autoritate asupra vieții fizice și asupra mântuirii, are autoritatea asupra vieții spirituale și asupra judecății**, sunt atribute ce se aplică doar Creatorului. Isus Se identifică astfel cu Creatorul. Expresia ”viață în Sine” este o expresie cheie. Au mai fost minuni făcute în vechime de către diverși prooroci. Ilie și Elisei au înviat oameni din morți. Dumnezeu, Sursa vieții, a ales să lucreze prin aceștia. Dar nici unul nu avea viață în Sine. Ei au fost vasele prin care Sursa vieții a dorit să lucreze. Dar Isus, în mod unic, are viața în Sine. El este mai mult decât un proroc prin care lucrează Dumnezeu. El are un atribut pe care Îl împărtășește doar Creatorul: viață în Sine. De aceea și alege Isus să facă minunea în ziua Sabatului: pentru a le atrage atenția că El este mai mult decât un om sfânt care face minuni. El este Fiul lui Dumnezeu care este Domn și al Sabatului. Isus insistă pe acest aspect al identității Sale deoarece, în teologia vremii, Mesia ce avea să vină era perceput doar ca OM. Am văzut acest lucru când am analizat discuția lui Isus cu Nicodim și vom descoperi același lucru și în capitolul 7. Ce este interesant însă în discursul din capitolul 5, este că Isus își afirmă Dumnezeirea fără să își nege umanitatea. El are viața în Sine, El dăruiește viață spirituală și fizică cui vrea, El trebuie cinstit ca și Tatăl, El are autoritate asupra judecății. Dar în același timp El se află în dependență și în subordonare totală față de Tatăl:

- Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.
- Tatăl ...toată judecata a dat-o Fiului.
- După cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.
- Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.
- Dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul care mărturisește despre Mine; și știu că mărturia Lui este adevărată.

Stau și mă întreb: aceste adevăruri despre relația dintre Tatăl și Fiul erau valabile din veșnicie, sau sunt din pricină că Fiul a acceptat funcția de Hristos și apoi s-a întrupat. Sunt alte pasaje din Scriptură care ne sugerează că ideea subordonării și apoi cea a dependenței Fiului de Tatăl sunt din pricina întrupării.

În Genesa apare versetul: Să facem om după Chipul și Asemănarea noastră. Ne sugerează o unitatea, o conlucrare și nu a supunere a Cuiva față de Altcineva.

În Filipeni 2:6: *El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.* Deci Fiul, înainte de întrupare, era deopotrivă cu Dumnezeu, egal cu Acesta.

În Evrei 5:8 ni se spune: *măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.* Deci nu era în natura Fiului subordonarea și ascultarea. Acesta a fost un lucru NOU, pe care Fiul l-a experimentat de-abia după întrupare.

În 1 Cor 15:28 Pavel ne sugerează aceeași idee: *și când toate lucrurile îi vor fi supuse, chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.*

Deci subordonarea și dependența de Tatăl sunt o dovadă a umanității lui Isus, fără ca acest lucru să știrbească din divinitatea Sa. Acest pasaj ne conduce spre misterioasa doctrină a întrupării. Este atât de dificil pentru noi să înțelegem această doctrină: cum era posibil ca Isus să fie Fiul lui Dumnezeu și în același timp și OM?

Orice om se află în dependență totală de Dumnezeu și trebuie să fie în subordonarea totală față de Acesta. Isus împlinește aceste două condiții. Deși este Fiul, El nu face nimic de la Sine, El face doar ce vede pe Tatăl făcând. Autoritatea asupra vieții și judecării, deși este Fiul, El o are de la Tatăl. El operează cu atributele divine, nu doar în virtutea faptului că este Fiul, ci și pentru că a primit această autoritate de la Tatăl. Isus nu caută să facă voia Lui. Este șocantă această expresie. De ce nu caută să facă voia Lui? Oare voia Lui nu este identică cu cea a Tatălui. Iată că nu! În Romani ni se spune că Fiul a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului, iar epistola către Evrei insistă că El a fost ispitit ca și noi. Umanitatea Sa era cât se poate de reală. Din natura Sa umană, pe care a acceptat-o prin întrupare, izvorau slăbiciuni, ispite, tendințe contrare voii lui Dumnezeu. Oare cum se explică rugăciunea Sa: *facă-se nu voia Mea, ci voia Ta!* Dacă înainte de întrupare între voia Fiului și voia Tatălui există o armonie desăvârșită, după întrupare, voia Fiului este alimentată și de firea Sa asemănătoare cu a păcatului, și astfel, Fiul nu se mai poate încrede în voia Lui ca mai înainte, ci trebuie să caute mereu să facă nu voia Lui, ci voia Tatălui. Acest lucru presupune suferință și lepădare de sine. În acest mod, Fiul învață ascultarea, după cum ne spune epistola către Evrei. Acest lucru era neobișnuit pentru El. Din veșnicie, ca și Persoana a Sfintei Treimi, era obișnuit, să facă toate după buna plăcere a voii Sale. Ca Dumnezeu, făcea tot ce dorea, tot ce simțea. Dar iată că acum, trebuie să renunțe la această obișnuință și să învețe să nu se ghideze după voia Sa, ci după voia Tatălui. Astfel, măcar că era Fiu, a învățat și experimentat ascultarea. Dacă El Fiul s-a smerit și a învățat să asculte, oare noi cei creați, nu ar trebui cu atât mai mult să ne smerim și să ascultăm de Tatăl?

Cel mai dificil din acest capitol mi se pare v.26: *Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine.* De multe ori priveam întruparea astfel: Fiul prin întrupare nu își schimbă esența divină, El rămâne Dumnezeu, cu toate atributele divinității. Dar prin întrupare, El renunță la a mai activa aceste atribute din Sine. Ca om El este dependent de Tatăl și toată puterea și trăirea Sa vine de la Tatăl. El nu Se folosește de puterea din Sine pentru a lupta cu păcatul de exemplu, ci de puterea care vine de la Tatăl.

Astfel s-ar explica versetul din Evrei 5:7: *El este Acela care, în zilele vieții sale pământești, aducând rugăciuni și cereri mari și cu lacrimi către Cel care putea să Îl izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui...* El accesa resursele Tatălui ca orice om care are nevoie de putere de sus pentru a învinge ispitele. Omul lăsat singur cu ispita va pierde. Doar harul de sus îl împuternicește să învingă ispitele. Dar Isus nu era doar un OM. Lui Duhul nu i se

dădea cu măsură. Pe de o parte El avea o fire asemănătoare cu a păcatului și nu a fost infectat de păcat niciodată, iar pe de altă parte prin El se putea revărsa toată slava Tatălui. Domnul își poate revărsa ceva din frumusețea și puterea Lui printr-un om, dar prin Fiul întrupat El Și-a putut manifesta toată puterea și gloria. Așa arăta pe scurt doctrina întrupării în mintea mea până să studiez Ioan capitolul 5. Acest capitol pare însă să aducă noi perspective. Iată întrebările care îmi vin în minte în urma studierii acestui capitol:

- Când a dat Tatăl Fiului să aibă viața în Sine?
- A fost un moment în care Fiul nu a (mai) avut viață în Sine? S-ar putea armoniza acest lucru cu doctrina despre divinitatea Fiului?
- În ce sens i-a dat să aibă viață în Sine?

Cum spuneam nu cred că prin întrupare Fiul Și-a schimbat esența divină. Fiul rămâne Fiul. Deci cred că El a avut viață În Sine și înainte și după întrupare. Ține de natura divinului să aibă viață în sine. Însă prin întrupare, Fiul ca Om a renunțat în a-Și mai activa puterea divinității Sale după buna Sa plăcere. El primește pe de o parte putere divină de la Tatăl, iar pe de altă parte Își folosește din propria Sa putere doar cu permisiunea Tatălui. Deci dacă înainte mă gândeam că toată puterea care se manifesta prin El venea de la Tatăl, acum mă gândesc că o parte din această putere venea chiar din Sine, însă doar cu acordul Tatălui. Astfel, Tatăl a dat Fiului să aibă viața în Sine, adică, chiar după întrupare, Tatăl i-a dat Fiului dreptul să Își folosească puterea Sa de Sursă a vieții. Și acest lucru are sens, deoarece Isus trebuia să demonstreze despre Sine că este Fiul lui Dumnezeu. Deci credința în El și în cuvintele Sale trebuiau să aducă viață în cei ce-L ascultau. El era mai mult decât un predicator al mesajului lui Dumnezeu. Și la predicile lui Pavel mulți s-au născut din nou. Dar predicile lui Isus aveau ceva special. Ele atrăgeau atenția nu doar asupra Tatălui, ci și asupra Lui Însuși. Deci, dacă Pavel dorea ca ascultătorii să creadă în Dumnezeu și să I se închine lui Dumnezeu, mesajul Fiului era centrat deopotrivă pe Sine și pe Tatăl. Isus nu refuza închinarea oamenilor, așa cum a făcut-o Pavel, tocmai pentru că era Fiul. Deci Tatăl i-a dat Fiului chiar după întrupare să aibă viață în Sine, adică să Își poată activa esența divină de Sursă a vieții tocmai pentru a Se diferenția de ceilalți prooroci și a dovedi că El este Fiul lui Dumnezeu. Credința în Pavel nu a produs nici un miracol, dar credința în Isus a adus viață acolo unde era moarte. Acum observ anumite diferențe între minunile făcute de Isus și celelalte minuni consemnate în Scriptură. Să analizăm câteva din minunile prezentate în Scriptură:

- *Atunci Petru i-a zis: Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă! (Fapte 3:6)*
- *Enea, i-a zis Petru, Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți patul. (Fapte 9:34)*
- *Petru s-a rugat, apoi s-a întors spre trup și a zis: Tabita, scoală-te! (Fapte 9:40)*
- *Acum iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme. (Fapte 13:11)*
- *Apoi a chemat pe Domnul și a zis: „Doamne, Dumnezeule, oare atât de mult să măhnești Tu chiar pe văduva acesta la care am fost primit ca oaspete încât să-i omori fiul?” Și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!” Domnul a*

ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat. (1 Împ.17:20-22).

Observăm că de fiecare dată ori este invocată puterea lui Dumnezeu sau a lui Isus, ori minunea est cel puțin precedată de rugăciune. Aceste elemente ne aduc aminte că oamenii care au făcut minuni erau doar niște simple vase, dar că Sursa era Dumnezeu.

În cazul lui Isus, lucrurile stau diferit. Uneori apare elementul rugăciunii înainte de minune (ca la învierea lui Lazăr), dar de cele mai multe ori nu apare acest element și niciodată nu este invocată puterea lui Dumnezeu. Isus, de cele mai multe ori, poruncește și porunca s-a este ascultată de mare, de demoni, de boală. El poruncește mării, demonilor și ceartă bolile. Spre deosebire de ceilalți oameni care au făcut minuni ca vase ale harului, El este sursă a harului. Dar pentru că și umanitatea Sa este reală, autorii Evangheliei nu uită să ne ofere și detalii (ca de exemplu rugăciunea dinaintea învierii lui Lazăr) ca să ne aducă aminte că El era în subordonare și dependență de Tatăl. Deci ca Fiu al lui Dumnezeu avea viață în Sine și ca Fiu al omului a primit de la Tatăl să aibă viață în Sine, să poată activa puterea propriei divinități. Acest lucru se armonizează foarte bine cu faptul că minunea a fost făcută de Sabat și într-un fel a sfidat Sabatul. Dumnezeu era deasupra Sabatului și putea porunci preoților de la Cort să aducă jertfe de Sabat sau părinților să își taie copiii împrejur chiar în ziua Sabatului. Fiul a făcut același lucru când a poruncit slăbănogului: „*ridică-ți patul și umblă!*” Și de aceea a zis: „*Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez*”. Iudeii au înțeles foarte bine sensul cuvintelor lui Isus: „*Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să îl omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.*”

Nu pot decât să mă închin înaintea tainei întrupării. Dumnezeu a gândit întruparea astfel ca umanitatea lui Isus să nu eclipseze divinitatea sa și divinitatea sa să nu eclipseze umanitatea Sa. Este un echilibru atât de greu de realizat și Dumnezeu a reușit. Și acest lucru se reflectă atât de bine în discursul lui Isus din Ioan 5. Două lucruri aparent antagonice: **divinul** și **umanul** se regăsesc și se armonizează în persoana lui Isus. Astfel, Fiul pe de o parte era viață în Sine și dă viață cui vrea, dar pe de altă parte, nu poate face nimic de la Sine și caută să facă nu voia Sa, ci voia Celui ce L-a trimis. Este interesant să ne întoarcem acum în Evanghelia după Luca și să ne aducem aminte cum L-a ispitit cel rău pe Isus: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.*” Ispitirea viza tocmai propria identitate, tocmai raportarea lui la Sine, tocmai armonia între umanitatea și divinitatea lui Isus. Răspunsul lui Isus este extraordinar: „*Este scris: Omul nu se hrănește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” Două din cele trei ispitiri menționate de evangheliști încearcă să-l determine pe Isus să acționeze mai mult ca Fiu decât ca Om.

A doua ispitire: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici...*” Isus ca Fiu întrupat, și nu ca om înfiat era mai degrabă înclinat să acționeze ca Fiu și nu ca Om. În timpul întrupării Fiul a învățat să asculte și tocmai acest lucru a încercat să îl submineze cel rău. El L-a ispitit pe Fiul să acționeze în virtutea divinității Sale și în detrimentul umanității sale. Înțelegem deci, că Fiul nu a fost întemnițat în umanitate. El nu doar că Și-a asumat umanitatea în momentul întrupării, dar a continuat să și-o asume în toate zilele Sale pământești. El, oricând avea posibilitatea să renunțe la umanitate și să acționeze doar ca Fiu. De-abia acum întrezăresc complexitatea primei ispitiri. Isus înfometase. El Își dorea pâine. Din veșnicie, Fiul făcea totul

după buna Sa plăcere, și Își împlinea toate dorințele. Acum însă El trebuia să subordoneze Tatălui toate dorințele Sale, asemenea oricărui om. Era ceva nou pentru El, era împotriva naturii Sale divine și a trecutului Său veșnic. Mă minunez și de inteligența Ispititorului care a ținut tocmai tensiunea dintre umanitate și divinitate.

În acest context este interesant să aducem în discuție v.27: „Și I-a dat putere să judece întrucât este Fiu al omului.” Ne-am aștepta ca motivul pentru care Isus primește de la Tatăl autoritatea de a judeca să fie divinitatea Sa și nu umanitatea Sa. Despre ce să fie vorba? Sunt două posibile variante de interpretate a acestui paradox. Prima variantă subliniază că expresia Fiul omului nu face referire doar la umanitatea Sa, ci și la un celebru pasaj din Daniel cap.7:

„și iată că pe norii cerului a venit Unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă, și putere împărătească pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.”

Acest pasaj ni-l prezintă pe Mesia deopotrivă uman, deopotrivă divin. El pe de o parte arată ca un fiu al omului, dar pe de altă parte primește închinarea întregului pământ. Astfel, semnificația v.27 din Ioan 6 ar fi: Fiul, pentru că este același Fiu al omului din Daniel 7, primește și autoritate asupra judecării. În Apocalipsa 5, Mielul care părea înjunghiat primește dreptul de a deschide cartea cu cele 7 peceti și de-a aduce judecata lui Dumnezeu pe pământ. Pentru că Dumnezeu dorea nu doar să judece pământul ci să și mântuiască pământul, El înmânează judecata doar Celui care oferă mai întâi prin jertfa Sa șansa mântuirii celor de pe pământ. Astfel, Fiul primește autoritate asupra judecării, tocmai pentru că este și Fiu al omului, tocmai pentru că a ales să se întrupeze pentru a putea fi o jertfă pentru păcatele oamenilor și să ofere răscumpărarea înainte de venirea judecării. Cele două interpretări nu se exclud și pot fi valabile simultan.

În v.30 Isus spune: „și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis”. Aceste versete îmi aduc aminte de ce spune Pavel în Romani 9:1: „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor...” Cugetul nostru poate fi invocat ca martor. Dumnezeu ne-a dăruit o conștiință care ne poate spune dacă suntem onești sau dacă mințim. Ca oameni avem această capacitate de introspecție. Ceva din noi ne spune dacă suntem sinceri sau nu. Putem lăsa acest ceva să glăsuiește cu putere sau putem încerca să sufocăm adevărul din noi: „...și împotriva oricărei necinstiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor” (Romani 1:18). Nu suntem lăsați în confuzie și într-un târâm al nesiguranței, în sensul că, de fapt, nu putem ști cu adevărat dacă suntem onești sau mințim. Este adevărat că putem încerca să ne păcălim pe noi înșine, dar mereu va fi în noi acel glas al luminii, al adevărului care ne va duce aminte că nu suntem sinceri cu adevărat. Cel care este onest cu sine, care nu se teme de acest glas al conștiinței, care nu fuge de el, ci se lasă vulnerabil în fața lui se bucură de o pace deosebită și de o siguranță deosebită. El știe că face ceea ce trebuie, pentru că nu caută să facă voia lui, ci voia Celui ce L-a creat. Isus Se bucura de această pace și siguranță. Și noi, asemenea lui Pavel, putem să îi călcăm pe urme. Dacă decidem cu adevărat să facem voia Lui și nu voia noastră vom fi eliberați de chinuitoarea luptă cu adevărul despre noi înșine rostit de propria conștiință, și ne vom bucura de certitudinea că raționamentele și deciziile noastre sunt bune.

Verbul folosit în Ioan 5:30 a **judeca** are atât sensul de face o judecată, un raționament, cât și cel de a rosti o sentință judecătorească. În acest verset, Isus insistă pe ideea de a face un raționament corect. El poate avea siguranță că judecă corect lucrurile, că face interpretării pertinente asupra Scripturii și realității, tocmai pentru că El căuta să facă voia Tatălui și nu voia Sa sau a oamenilor. De multe ori se invocă faptul, că omul poate face judecăți greșite și este mai degrabă o ființă raționalizatoare decât rațională. Cu alte cuvinte omul mai degrabă construiește sisteme pseudologice pentru a-și justifica comportamentul decât să fie rațional până la capăt sau cu adevărat. Și este adevărat: cel care caută să facă voia sa și nu voia Creatorului va cădea în această capcană a raționalizării. Omul are în el nevoia de a fi rațional, de a fi consecvent și onest în logică și judecată. Dar dacă ar fi rațional până la capăt ar afla niște adevăruri despre sine și viață care nu i-ar plăcea. Cum soluționează el această tensiune, dilemă existențială? Simplu: prin raționalizare.

Unii autori, pornind de la aceste observații au emis ipoteza că omul nu poate fi sigur cu adevărat de judecata sa și de ceea ce cunoaște. Mergând mai departe, omul nu poate fi sigur de interpretarea pe care o oferă el Scripturii. El este condamnat la incertitudine pe viață. De unde știu că nu am greșit în interpretare? De unde știu că, de fapt, nu am făcut o interpretare în folosul meu, dar în detrimentul adevărului? Evanghelia lui Ioan însă nu este de acord cu condamnarea pe viață la incertitudine. Ea afirmă că în căutarea Adevărului nu suntem lăsați singuri. Adevărul vrea să ni se descopere. Mai mult, El a pus prin actul creației în noi capacitatea de a recunoaște adevărul și de a-l deosebi de minciună. Și mai mult, El a pus în noi o conștiință care ne poate indica cu claritate dacă noi căutăm cu adevărat adevărul sau căutăm de fapt să ne justificăm propriile adevăruri. Putem privi în conștiința noastră și ea ne va spune dacă noi căutăm să facem voia noastră sau voia Creatorului. Din această pricină suntem încurajați să studiem și să interpretăm Scriptura și realitatea și putem avea certitudinea că suntem pe drumul cel bun.

În a doua parte a discursului Său Isus insistă pe mărturia Tatălui despre Sine. El nu abandonează tema vieții. Ea este reluată în v.39 și 40. Afirmările Sale au fost șocante. El, un om, s-a declarat pe sine Fiul lui Dumnezeu. Isus continua să argumenteze autoritatea acestor afirmații: Tatăl mărturisește despre El este Fiul lui Dumnezeu. Tatăl a mărturisit prin Ioan Botezătorul. Ioan a împlinit în mod desăvârșit profilul profetului lui Dumnezeu, profil descris atât de clar în Vechiul Testament. Toți au știut că este de la Dumnezeu. Ei bine, acest Ioan trimis de Dumnezeu a mărturisit că Cel ce vine după El este mai mare decât el, este Însuși Fiul lui Dumnezeu. Ba mai mult, Tatăl mărturisește despre Fiul prin lucrările pe care I le-a dat. Nimeni până la Isus nu a făcut atâtea minuni și a rostit asemenea discursuri pline de viață din Dumnezeu. O viață fără păcat, minuni peste minuni, cuvinte pline de adevăr și viață, toate acestea reprezentau mărturia Tatălui despre El. Și nu în ultimul rând, mărturia Scripturii care mărturisea despre Fiul. Nu doar că Scriptura afirma că Mesia va fi deopotrivă uman și divin, dar Isus împlinea cu o consecvență uimitoare profețiile vechi-testamentare și învățăturile Scripturii. Viața Sa reflecta adevărul moral al Scripturii și frumusețea Creatorului și împlinea cu precizie astronomică profețiile specifice despre Mesia.

Isus își încheie discursul subliniind ilegitimitatea necredinței lor. Necredința Iudeilor în El nu era un argument împotriva Lui, ci în favoarea Sa. Adevărul nu putea fi cunoscut și crezut de cei care nu căutau voia Tatălui, ci voia lor înșiși. Viața Iudeilor reflecta faptul că:

- Nu aveau dragoste de Dumnezeu.
- Umblau după slava oamenilor și nu după slava lui Dumnezeu.

➤ Ei nu credeau pe Moise (Scripturile Vechiului Testament)

Aflându-se pe aceste poziții era absolut normal ca ei să nu creadă În Fiul. Pur și simplu nu puteau crede, pentru că nu erau dispuși să asculte, să se schimbe, să caute cu adevărat adevărul. Vom dezvolta tema necredinței Iudeilor când vom studia cap.7.